KAB-I KAVSEYN

MÜZAKERELİ DERS NOTLARI-5

www.nurdersi.com
2019

İnsan, adem ve mevcud arasındaki birliğin vücududur. Bu öğrenmekle değil, şahid olmakla keşfedilir bir hâlet-i ruhiyedir.

İş Allah ile bitmiyor, başlıyor!

Alemimizde bu hâleti aktif edendir; **Kab-ı Kavseyn.**

Çünkü görünenler geçicidir. Görünmeyenler bâkidir.

Vardan var etmek → Hâlik. Yoktan var etmek → Yaratmak.

Sual: İcad nedir o zaman?
Elcevap: Vücud vermek.

Sual: Vardan var etmek; icad…Yoktan var etmek; halk değil mi?
Elcevap: İcad; mevcud vücuddan ortaya çıkıyor. Hâlik; vardan var ediyor. Birisi yaratılmak yani topraktan elma yapmak. Ötekisi ise; ona hükmetmek, şekil vermek. Yoktan var etmek de; yaratmak.

İnsanın sureti → halk edilmiş. Ruhu ise → yaratılmış.

Halk edilmiş; yani batının dışa vuruşu. Yaratılmış; yani yoktan var edilmiş.

Kâinatın *(senin alemindeki)* ***şu andaki sureti, senin şu andaki suretin gibidir.*** Biz kâinatın suretiyiz, hulasa-i camiasıyız.

Nokta-i nazar:
Kâinatın tevhidiyiz biz, İsm-i Azamıyız.

Yaratmak – halk etmek – icad etmek. Birisi: vardan var ediyor. Topraktan sudan, armut yapıyorsun. Bir de ona suret veriliyor, anlam veriliyor. Bir de o toprağı hiçlikten yaratıyorsun. Beni etkileyen nokta şu: hep merak ederdim. Acaba kâinat nasıldır? Şu anda ne yapıyor? Senin kâinatın. Şu anda senin suretin gibidir. Sistemi ise; senin hakikatındır, hâletin, içsel yapısı. Kab-ı Kavseyn; yaratılmana şahid olmaktır. Allah-hâşâ- olmayan beni, vücud vermeden, Ene'ye dedi ki (tahayyül-ü küfür küfür değil, tefekkür-ü küfür küfür değil): "*Gel. Sadece sen ve ben varız. Kâinatı yaratacağım. Senden yaratacağım. Şimdi senden seni yaratacağım. Seyret*!" Buna İşarat-ül İ'caz 161 de "*Allah canibinden, kudretin azameti altında bakarsa...*" Allah "*Bak, yaratılmana şahid ol!*" dedi. Sen nasıl yaratıldın, sen nasılsın? **Allah, senden seni yaratırken yaratma anındaki şahidliğinden yaşanan hâlet-i ruhiyedir; Kab-ı Kavseyn**… Şu anda kainat nasıldır? Olduğun gibidir.

- **Vardan var etmek → Hâlik**
- **Yoktan var etmek → Yaratmak**
  → İcad etmek

Vardan var etmek; yani malzemelerden yeni bir şey yaratmak. Mesela kâinatı yarattı, Nur-u Muhammedî'yi yarattı, ondan bizi yarattı.

Sual: Hâlık esmadır. Yaratmak için hangi esma olabilir?
Elcevap: Yoktan var etmek, vücuddur.

Sual: Hâlik esması yoktan var etmez diyebilir miyiz?
Elcevap: Var etmez değil de işi değil. Mesela desen ki Nur esması ışık verir, karanlık vermez. O zaman eksiklik olur buna. İşi bu değil. Yoktan var etmek, zatî sıfattaki vücuddan kaynaklanıyor. Hiçlikten yaratma özelliği. Allah için adem ve vücud yani mevcud, yokluk ve varlık iki daire gibi. Oradan alır buraya koyar, buradan alır oraya koyar. Adem ve vücud iki daire gibi ise, o zaman Allah'ın vücudu; adem ve vücud dışında başka bir şey, bir vücud. Yoktan var etmek, subutî sıfattan değil. Yoktan var etmek, zatî sıfattaki vücud sıfatından. Vardan var etmek olan Hâlik ise; esmalara şekil veriyor. Esmalar yaratmıyor. Var olan aynada, mevcudat aynadır. Esma ise, cilve, cemal, nakış, sanattır. Mevcudat ayinelerinde Esma-i Hüsnalar gözüküyor. Mevcud nedir? Esma değildir. Çünkü mevcud aynadır. Esmalar gözükür onda. Bir ayan var bir ben varım, bir de aynada gözüken var. Üç tane vücud.

Sual: Yaratmayı sıfata kadar çıkarttınız. Esmanın altında değil mi?
Elcevap: Subutî sıfatta Ya Hayy var. Ama kendisini esmasız tecelli ettirmiyor. Hayy bize tecelli etse, yanarız, olmaz. Bize direk hayat verilemez. Keban barajını direk eve bağlamak gibi. Muhammed asm'ın üzerinden alıyoruz bu hayatı. Yani Hayy sıfatı Muhyi esması ile gözüküyor.

Sual: O zaman birine sıfat, diğerine esma mı diyeceğiz?
Elcevap: Ona bakan esma var. Mesela yoktan var eden esma var. Hayy sıfattır, Muhyi esmadır. Hayy Muhyi olarak kendisini ortaya çıkarıyor. Yoktan var etmek, vücud veya tekvin sıfatı iken, esmasız yapmıyor. Esma yoluyla yapıyor, Müsemmayı gösteriyor.

Sual: Numunesi olmadan yaratmak Fatır esması değil mi?
Elcevap: Evet, zamansız, zeminsiz, mukayesesiz, taklidsiz, numunesiz, modelsiz, muacelesiz yaratan demektir. Ben Hâlik toplaması, yaratma toplaması, icad toplaması yapıp da okuyup mukayese yapmadım. Sadece okurken bunların farklılıklarını hissettim, tın tın etti, onu yazdım.

Sual: Bunun üzerine neyi bina ettiniz?
Elcevap: İnsan buna şahid oluyor. Bu hâletlere sahip olmanın adıdır; Kab-ı Kavseyn. Önce Allah için anlatayım. Allah'ı hep kendimizden uzaklaştırdık. Ulaşılamaz, gözükmez dedik. Bir veciz cümlem var: "*Allah'ı niye görmüyoruz? Kendini görmediğin için.*" Bana biri sordu: "*Ben bu değil miyim? Eylemlerimle, söylemlerimle, simamla bu ben değil miyim?*" Cevaben: "*Hayır, bunlar sana giydirilenlerdir*." dedim. Kab-ı Kavseyni de hep ötelemişiz. Mi'raçta olan bir şeydir, ta semalarda. Ezelî ve ebedî olmaz, kimse gidemez. Daha ilerisini söylüyorum. Allah gözükmez deniliyor, oysa Allah'ı görüyor insan. Ama tanımlayamıyor, çünkü bir kere giydirdiler bize akrabalarımız, camide hocalarımız "*Allah gözükmezi*" Oysa insan Allah'ı görüyor. Ama kör olası cehalet görmeyi, göze veya kulağa indirgemiş. Mesela kulağın gördüğünü gözün gördüğü şekilde değilse, kulak görmüyor mu demek? Bunu yıkmak için Üstad 26.Lem'a da "*bunu gözümle değil, kulağımla görüyordum*" diyor. Onuncu Söz: dünyada

ilk önce inşa var, sonra ihya var, sonra ruhlandırma var. Ahirette ise ruhlanma var, sonra ihya var, sonra inşa var. Dünyadakinin tersi.

"Allah ulaşılmaz" hep zannettik. Oysa hâlet-i ruhiye oluyor, namazda vs, Latife-i Rabbaniye Allah'ı görüyor. Çünkü hazır olmadan sende huzur olmuyor. Ama tanımlayamıyoruz. O huzur nedir? Latife-i Rabbaniyenin Allah'ı görmesidir. Garib bir hâlet oluyor. **Kab-ı Kavseyni yaşıyoruz, dereceye göre devamlı anda değişendir**. Mesela öyle bir psikolojiye girdin ki, kâinattan, varlıktan sıyrıldın, sıyrıldın, sıyrıldın. Öyle bir geldin ki, Üstad imkân ve vücub ortasında diyor, yaratılmalara şahid olacaksın. İlk zuhurat oluyor, seyrediyorsun hâşâ. Allah dedi ki "***gel seyret, senden seni yaratmama***". O şeye şahid oluyorsun. **Bu hâletin o andaki adıdır; Kab-ı Kavseyn**.

Kab-ı Kavseyni şimdi dimağa indirgiyorum. Yaratmalara şahid oluyoruz. Sebebli yaratmalar var, sebebsiz yaratmalar var. Sebebsiz yaratmalara "*ben*" diyor. Sebebli yaratmalara "*biz*" diyor. Kâinatta bir var olandan var yapılıyor. Evirip, devirip, çeviriyor. Toprağı alıyor, biber yapıyor, kavun yapıyor. Vardan var ediyor. Yoktan var etmeyi ama alemimizde daha çok yaşıyoruz. Mesela hâletler veya çıkan manalar yenidir. Mananın vücud-u haricîsi yoktur. Ve sende sudur ediyor.

Sual: Kelam vücud-u haricîsi değil mi?
Elcevap: Kelam vücud-u haricîsidir. Mana kelam değil ki.

Zahirde tabiatta adalet, özgürlük yoktur, gözükmez. Soyut olduğu için, somut değil. *Tabiatla buna işaret eder ama anlayana.*

İnsan tasavvufa göre lahuttan başladı. Sonra ceberut, melekut, nasut (insan kendisidir). Bizde Nur-u Muhammedî, Arş-ı A'zam, Levh-i mahfuz sürecini anlatıyor.

İnsan, vücuda ne kadar lazım olduğuna bakmadan tuz alır. Yemeğini tatlandırmak adına bunu yapar. Ahiret inancı da yaşadığımız hayatı tatlandırır, anlamlandırır ve amaçlandırır en azından. Neticesinde kendimizi daha iyi hissederiz. Bunlar düşünce boyutuna götüren şeyler. Sonra düşünce, kalb ve akıl bütünlüğü yaşadığı zaman bir berzah yaşayacak. *Bu sefer hayatımız düzgün geçer, kâinata uyumlu olur.*

Dinî kayıtlardan kurtulmak adına ateist oldun. Peki neyi hallettin? Bu sefer baş edemediğin bir sürü vehim ve vesveselerin de varlık çıkmazlarına tasallutlarına maruz kaldın. Düşüncelerini nasıl kıvıracaksın ve yöneteceksin?

Çünkü savaş hep kendine dönecek. Bunar hep kendini tanımlayamamaktan kaynaklanıyor. *Kendin kendinle baş edebilecek misin?* Şu insandan korkun; savaşı kendisiyle olandan korkun! Kendisinin kendisiyle savaşanlardan galib olan hiç kimse yoktur. Kendisinden kendisine savaş yapan galib olmayacağından, bu hâletten çıkmak için, saldırgan tipler olurlar. Saldırgan tiplerin içsel yapısı kendinden kendine savaşanlarındır. Ondan çıkmak için yapılıyor. **Saldırmak; kendinden kendine yapılan savaşmanın patlamasıdır.**

İnsan mevcuda bakarak fikirlerini ona giydirir, sonra kendine alır. Yoksa iltifat etmez. (Muhakemat) Mevcudata bakar, kendi fikriyatını, hissiyatını ona giydirir, alır. Yoksa almaz.

Okurken veya dinlerken öğrenmeye değil, içsel keşiflerin açığa çıkmasına gayret ediyoruz. Öğrenmeye çalışmayacaksınız, öğrenmeyle meşgul olmayın. Çünkü ezberci ve kalıpçı oluyoruz. Üretken değil, gölge insan oluyoruz. Öğrenmek değil çünkü Allah insana bir şey öğretmiyor. Zaten Âdem as'a öğretmiş. Hepsi bizde mevcud. Bu öğrendiklerimiz öğrenmek değildir, şu derslerle içsel alemimizde keşiflerin açığa çıkmasıdır. Aslında bunların hepsi batında var. Öğreneceğimiz bir şey yok, çünkü toptan biz almışız → "*Ve alleme ademel esmae külleha*". İlim ita edilmiş baştan sona kadar. **Bu Kab-ı Kavseynde öyle! Öğreneceğin, varacağın bir yer yok. Sende uyandıracaksın.**

Sual: Kab-ı Kavseyn bir anlık bir şey mi yoksa bütün hayatı bu şekilde yaşama gibi bir şey mi?
Elcevap: Hayat; anların toplamıdır ki sen ona şahid olamıyorsun. Ahirette olacaksın. Allah seni hesaba çekmesi demek, Kab-ı Kavseynin hâle gelmesidir yani anlarının toplamıdır, cem'idir. Ama bizim haşir meydanındaki o derdimiz değil.

Biri bana "*Kabri de dünyaya getirdin, haşir meydanını da dünyaya getirdin, bari sırat köprüsünü de dünyaya getirseydin*" dedi. Ben de "*abi o da zaten burada*" dedim. 23.söz'de sırat köprüsünün burada olduğunu söylüyor. Orda bir köprüden bahsediyor. Surette olan batında vardır. Batında her olan surette yoktur. Zahirde, surette varsa, zaten batında da var. Şu dünyayı biz dünya olarak bilmiyoruz. Dünya ahiretin üzerinde tenteneli bir perdedir. **Çekirdek ağaca ne ise, on sekiz bin aleme de dünya odur.** Bu böyledir.

Elinde malzemelerin yoksa, yolunu bulamazsın.

Kendisiyle yani varlığıyla ülfet; hariç ile varlığı arasındaki ilişki-çelişkiyi ifade etme hâleti; ***ünsiyettir.*** Kendisine ülfet etmese, aynaya bakınca, dehşet alırdı. Ömründe ilk defa kendini görseydin ne yapardın? Bir tane bir-bir buçuk yaşında çocuğun kendi gölgesinden kaçtığını gösteren video vardı. Biz de haricin varlığıyla ilişki ve çelişkiyi ünsiyet yapmamız lazım.

Anladığını anlamak… Anlam; tenzihtir, soyuttur. Tenzih; Musevî meşrebdir. Mana; yorumla ortaya çıkar, müzakerede ortaya çıkar. Anlamak; yoruma kaynaklık eder. Yorumlama da; anlamak, anladığını anlamakla oluşur. Yorum çokluğunda eylemde birliğe gelir.
Bir sürü yorum çokluğumuz var ama birliği eylemdir. İnsan anladıklarını yaşar. Yaşamadıklarını anladı zanneder.

Anlam; bizim dışımızda. Bunu anlayan insan. Gaybî olanı şehadete taşıma, bu sıfatımız; Kab-ı Kavseyn hâlet-i ruhiyemizdir.

Anladığını anlamak… anladığının dışında başka bir anlamak var, onu anlamak → bu insana mahsustur. Anlam; teşbih değildir, teşbihlerin içinden çıkan tenzihtir. Teşbih; İsevî meşrebdir. Tenzih ise; Musevî meşrebdir. Ona dönüşürüz. Mesela peygamberi peygamberlere bırakırsan, peygamberdir. Ondan maksad sensin. Bir insan vardır ki, tenzihî inkişafı var. O musevî meşrebdir. Biri içsel aleminde zahirle meşgul olmaz. Ama şunu unutmayın. Her batıncı aynı zamanda zahircidir ki, zahiri geçmiş ki batıncı olabilmiş. Zahir olmadan batına geçilmez. Bu yollar tükenmeden yeni bir yol açılmaz. Musa as şeriatçıdır, kuralcıdır yani. İsa as enfüsçüdür.

Anlam tenzihîdir, soyuttur. Nasıl çıkar o? Okuyarak olmuyor bu. Sohbet; birbirlerini ikram etmektir, mayalamaktır veya iksirlemektir. Bununla daha çok anlam çıkıyor. Yorumlarla ortaya çıkar anlam. Anlamak niçin? Yoruma kaynaklık eder. Bu sefer ters oldu bakın. Yorumlarken anlam çıkıyor. Bu anlamla belirli bir mesafe aldıktan sonra onunla yorumluyoruz. Kendi üzerine dönüyor. *Yorumlama da anlamak, anladığını da anlamakla ifade eder.* Yani birbirine dönüşüyor. Yorumlarken anlarsın. Anladığınla oraya taşınırsın. Bu sefer bu taşındığın makamdan yorum yaparsın.

Yorumun çokluğunda eylem birliğe gelir. İnsan anladığını ve anlam verdiği şeyi yaşar, değerlerini yaşar. O zaman kim ne yaşıyorsa, anladığı şey odur.

Anlam bizim dışımızda. Bunu anlayan insan. Gaybî olanı şehadete taşıma, bu sıfatımız; Kab-ı Kavseyn hâlet-i ruhiyemizdir.

Olmayan (gayb) olana (şehadet) taşınıyor. Taşınıyor ama bu kuş boşu boşuna gelmiyor. Bu hâletlere konan kuş gibidir; Kab-ı Kavseyn hâleti. Yani yorum ve anlam arasındaki, o andaki ilişkiyi yaşarsın. İlişki ve çelişkinin bütünlüğüdür; Kab-ı Kavseyn.

Nokta-i nazar:
Kab-ı Kavseyn "*Ümmetimin alimleri beni-israil peygamberleri gibidir*" bu oluyor, varis...

Anlam → gaybîdir. Yorum → şehadettir. Fakat bu yorum tekrar gayba dönüşüyor. Bu süreçte yaşarken sana niye anlam gelsin? Demek Kab-ı Kavseyn oluyorsun ki sana bu veriliyor.

Nokta-i nazar:
Her değişiklik, her alış-veriş o zaman Kab-ı Kavseyn yaşama hâletidir, basit dahi olsa. Küçük bir Kab-ı Kavseyn.

Sual: Kafir için de mi?
Elcevap: Hayır, onda anlam yok. Mana var. Yani umurun batınları. Mesela kuantum fiziği anlam değil. Bu somuttur, soyut değil. Elektronları bilmesi somuttur.

Sual: Soyut, Allah ve ahiret ile alakalı o zaman?
Elcevap: Soyut, Allah ile alakalı. Ahiretle değil, ahiret aşağıda. Kab-ı Kavseynin ahiretle alakası yok. Allah ve insan ilişkisinde rol oynar.

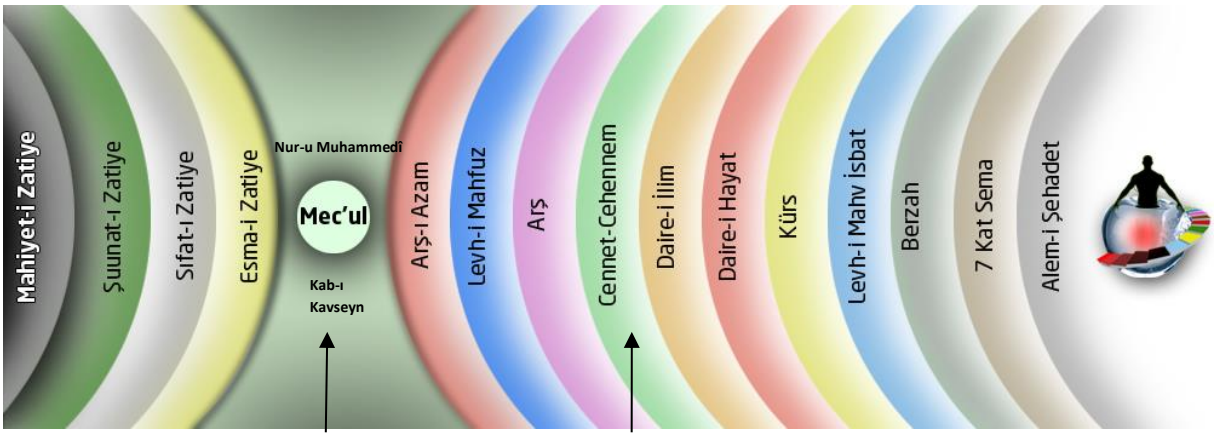

Kab-ı Kavseynin cennet ve cehennemle alakası yok. Ondan aşkındır, tasavvuf tabiriyle. Bizim tabirle; ondan daha cem'dir. Kab-ı Kavseyn makamı nerde, cennet ve cehennem nerde, bak şemaya. Cennet hâletleri yaşamak değil Kab-ı Kavseyn. "*İsteyene ver onu*" deniliyor. **Kab-ı Kavseyn, Allah ile alakalı hâletlerin cem'idir.**

Nokta-i nazar:
Hâlet ruhîdir yani Arş-ı A'zamda. Kab-ı Kavseyn, hâletin de üstü.

Tabirleri yerine koyduğun zaman zevk veriyor. Şu anda yorum yaptık. Sizde bir tatlılık olmadı mı? O anlamdır. Anlam öyle kuru bir şey değil.

Sual: Anlam mı geliyor yoksa biz mi anlama gidiyoruz?
Elcevap: Yorumlar içerisinde sende bende yoktu o. Merhamet-i İlahiye tecelli ediyor, anlam veriyor. Bizim dışımızda oluyor. Sana verince, anlama çıkıyorsun.

Tekrar: Anlam yok, vücudu yok, çünkü soyuttur. Yorumların içerisinde Allah'ın verdiği cevaptır; anlam. Allah sana anlam verince, o mahluka dönüşüyor, ruhsal oluyor. Soyut değildir derken varlığı mevcud değildir, mevcud kaynaklı değildir. Allah'ın verdiği şu yorumlamana attığı adımdır. Sana verildiği anda ruhsal oluyor ve mahluk oluyor. Sen şimdi bir sürü yorumlarla bir sürü anlamlar kazandın. Bunları cem ettin. Yorum-anlam-yorum-anlam-yorum-anlam → bu hâletlerine teveccüh ediyorsun. Ondan o yeni bir şeye teveccüh etme hâlet-i ruhiyesi, o teveccüh anındaki hâletin; Kab-ı Kavseyn.

Sual: Anlam kalbe, yorum da dimağa mı bakıyor?
Elcevap: Yorum dimağa bakıyor ama kalbsiz olmaz.

Müzakere-i ilmiye rahmet-i İlahiyenin tecellisine sebebiyet veriyor. **Kab-ı Kavseynin hedefi → Allah'tır**.

Bu okuyacağım yeri eski âlimler ve onlara muhalefet edenler bilir. Şeairin Kab-ı Kavseynle ne alakası var? Çok garib… İslamî örf, âdet ve an'aneler, tevarüsen sembole, simgeye, sanata, felsefeye dönüşen ve asırları barındıran; şeairler. Mesela tesettürü en iyi kim düşmansa, o biliyor. En iyi kim müdafaa ediyorsa, o biliyor. Kim ezanı şiddetli müdafaa ediyorsa, ölümüne dahi, en iyi bilen odur. Ezana en büyük düşman da en iyi bilen odur.

Şeairler binlerce yıllıkta oluşan –mesela peygamberler, bitmemiş İsa as'dan, İbrahim as'ın, Şit as, Nuh as, hepsi böyle aktarıla aktarıla oluşan- *ve birbirine aktarılan kültürel alt yapıyla gelen, bilinçle yani dimağla seçilerek değil, şuurla seçilen ve öğrenilerek aktarılamaz. Yaşanarak, sembollerle, simgelerle ifade edilen. Bunlar şuur dışı insana verilen mirastır. İnsanın enfüsî alemine katılmış mühim zengin materyal (felsefe tabiri), malzeme (bizim tabir) depolarıdır ki, tarihin özneleridir.* Tarihte bazıları öznedir, bazıları yüklemdir. *Bu tarihî süreci ruhlarımıza Kab-ı Kavseyn yapıyor.*

Mesela bir simge sanki bir tarihin öznesi, Kâbe mesela veya Kudüs mesela. Bunlar tarihin öznesidir. Tarihi bütünlüğe getirmiş. Sanki tarihler arasındaki ilişkileri ve çelişkileri zatında barındıran binlerce yıllık kültürün, mananın, hissin, latifenin simgeselliğini maddeye dönüşmüş hâlidir. Bana sorulsa ki, **Kab-ı Kavseyn nedir?** Yani eylemsel olarak. İşte Mescid-i Aksa, işte Kâbe. Allah'ın ise → işte **insan!** *Bu tarihî süreci ruhlarımıza Kab-ı Kavseyn yapar. Mazinin uzun derinliklerinin cem'idir bizde Kab-ı Kavseyn.* Yani alemleri (şecere-i hilkatteki), kültürleri, birbirine cem olduğu...

Kab-ı Kavseyn eyleme dönüşse ne olur diye tefekkür ettim. İnsanî berzahlar; Kab-ı Kavseyndirler. Tarihin özneleridirler, büyük zatlar. Sanatsal itibariyle Kâbe ve Mescid-i Aksa gibidir. Kişilerin sıfatları ise eserleridir.

Şualar 121 de insanî berzah olan insan berzahtır, hâşâ vacib değil, mümkin değildir. İnsan derken bedeni kasd etmiyoruz. Bunlar kendisi giydirdiği ve zanlarımızdır. Zanlarımız insana kendisi elbise giydiriyor. İnsanî berzah müstakim ve münevver akıl ve selim ve nuranî bir kalb sahibidir. Böyle bir insan (15.Şua) alem-i gaybı şehadete, alem-i şehadeti gayba aktarandır. Ve önümüzde ufuk olan insanlardır. Allah Resulünün asm tabiriyle hatırladığım kadarıyla "*Görüldüğü zaman ferahlatan, konuştuğu zaman rahatlatan, ufuk açan insan*". Sizi aslınıza doğru taşırlar. **Fâni mevcudat bu insana girer, bâki vücudlara dönüşür, dönüştürürler. Bunlar sanki bir tezgahtır.**

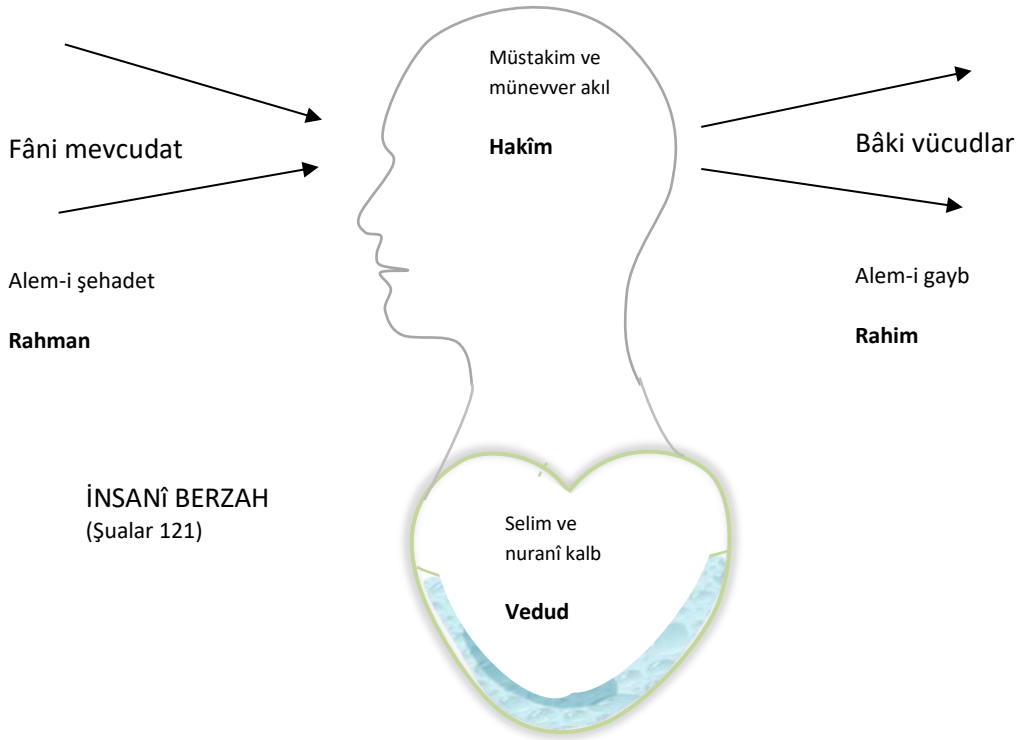

Muhakemat 97 de "*gözden gelen şualar*" ve Sözler 538 de "*Çünkü duyguları, efkârları kainatın envar-ı marifetini getirdiği vakit, nefsinde onu tasdik edecek, ışıklandıracak ve idame edecek bir madde bulmadığı için sönerler. Gelen her şey, nefsindeki renkler ile boyalanır. Mahz-ı hikmet gelse, nefsinde abesiyet-i mutlaka suretini alır*." Yani aynı zamanda anlama dönüştürüyor.

Mevcudat herkese eşittir, Rahman'dır. Dönüşürse insan – niçin dönüşüyor, çünkü dönüştürebiliyor- yani fâni mevcudatı bâkiye dönüştürme nisbetinde, yani fâniyi bâkiye dönüştüren berzahtır bu insan, seviyesine göredir tabi. O zaman mevcud, vücud buluyor. Fâni, bâki buluyor. Dönüştürenlerdir bunu yapan. Kim dönüştürüyor? Dönüşenler. Dönüştüğü için dönüştürebiliyor. **Dönüşenler dönüştürür.**

Sual: Ademe de atıyor mu?
Elcevap: Evet.

Mevcudat pencereleriyle Vacib-ül Vücud'a bakıyorlar. Mevcud neymiş ki. Kendi Latife-i Rabbaniye'siyle Allah'ı görmesi çok fazla bir şey mi? Mevcud, insana göre ne kadar basit. Mevcudat pencereleriyle Vacib-ül Vücud'a bakarken insanın aslını oluşturan Latife-i İnsaniye ve Latife-i Rabbaniye.

Nokta-i nazar:
Mevcudat pencereleriyle Vedud esmasıyla bakıyorlar. Latife-i Rabbaniye ile Hakîm ve Rahîm esmalarıyla bakıyorlar.

Veduda mazhar olunca mevcudatla Vacib-ül Vücuda bakıyorlar da Latife-i Rabbaniye mevcuda mı benziyor ki? Latife-i Rabbaniye niye Zata bakmasın, bakamasın? O hazır olmadıkça sende huzur olmaz ki.

Fâniyi bâkiye, mevcudu vücuda dönüşen dönüştürüyor. Bunlar kimlerdir? Senin benim gibi insanlardır. Biz değişik kabul ettiğimiz için, peygamberde, mehdide zannettik. Bu nedenle etrafımızda berzahî insanlar olduğu halde görmeyiz. Allah onları gizler.

Bu şahıslar buna nasıl muvaffak olduklarını alttaki şema gösteriyor:

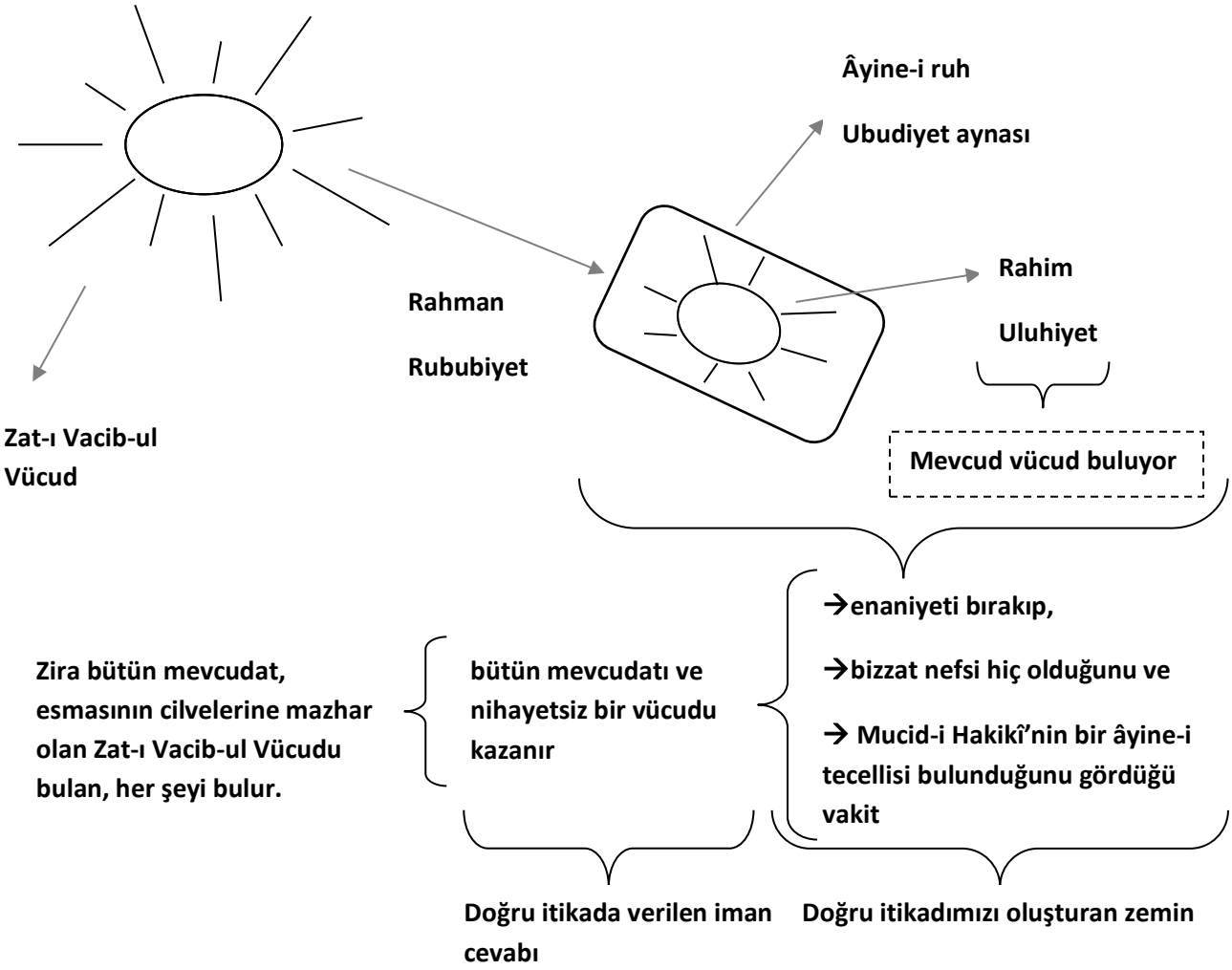

Güneş hâşâ Vacib-ül Vücud. Bu Vacib-ül Vücuda insanın ruhu ayna olursa, ubudiyetle mukabele ederse, Allah Uluhiyetiyle cevap veriyor. Namazı, orucu yorumlarla, anlamlarla meşgul oluyorsa, kendisini somutla soyutlaştırıyorsa, teşbihi tenzihe dönüştürüyorsa, Musevîlikten İsevîliğe, aynı zamanda zahirde İbrahimî oluyor. Kısacası bu ubudiyet aynası. Namaz, niyaza hapsolmayın diye anlattım. Yani soyut-somut, tenzih-teşbih, zahir-batın cihetleri de var.

İbadet; namaz, oruç vs dir. İbadet ölünce biter. Namaz, oruç ölünce bitiyor. Ubudiyet bitmez, çünkü mahluktur. Acz, fakr, noksan ve kusuru deruhte etmek. Bunun neticesinde Allah sana adım atıyor, senin ayine-i ruhunda uluhiyet gözüküyor.
Güneş → Rabb-ül alemin. Rahman'dır, herkese vurur. Bu Rububiyet. **Sen buna ubudiyetle mukabele edince, Allah ruh aynasında taayyün ve teşahhus ediyor** (Şualar 9). Kimde? "*İyyakene'budu ve iyyakenestain*" diyebilende. **İnsan bu sefer Rahîm'leşiyor ve berzahî bir insan oluyor.** Böylelikle mevcud → vücud buluyor. Sözler 538 de denildiği gibi: "*Çünkü duyguları, efkârları kainatın envar-ı marifetini getirdiği vakit, nefsinde onu tasdik edecek, ışıklandıracak ve idame edecek bir madde bulmadığı için sönerler. Gelen her şey, nefsindeki renkler ile boyalanır. Mahz-ı hikmet gelse, nefsinde abesiyet-i mutlaka suretini alır*." Yani ya vücud buluyor ya da bulmuyor. Ya anlam buluyor ya da abesiyete gidiyor. Bu insan böyle bir şey kazanınca, Rahîm oluyor. **Rahman herkese eşit ama Rahîm ile imtiyazlaşıyor, berzahlaştığı için**…

Senin insanî berzah olduğunu nasıl anlarız? Veya berzahî insanı nasıl tanımlarız? Biraz önce Kab-ı Kavseyni şeaire indirdik. Bodrum kampında yaptığımız dört tane Kab-ı Kavseyn bambaşka idi, en zirve o derslerdi. İndik, indik. Bugün insanın düşüncesine, ruhsal yapısına ve eylemine indirdik Kab-ı Kavseyni. Henüz bitmedi. Beş-altı sayfa var daha okunmamış. Şimdi eylem kısmındayız. İnsan kendisine nasıl şahid oluyor, kendisine uydurukcasıyla tanıklık yapıyor? Bu insan enaniyetini bırakıyor. Bizzat nefsi hiç olduğunu, Mucid-i Hakikî'nin bir âyine-i tecellisi bulunduğunu aleminde gördüğü vakit. Derece derece oluyor. Enaniyetini bırakacak. Bizzat nefsi hiç olduğunu, bunlar hep kendisine giydirildiğini- gömlek giydim, atlet giydim, bedeni giydim, hayatı giydim, hissi giydim, fikriyatı giydim vs. Enaniyetini bırakanlarda bizzat nefsi hiç olduğu ortaya çıkar. Enaniyeti bırakıp, bizzat nefsi hiç olduğunu anlayan Mucid-i Hakikî'nin bir âyine-i tecellisi bulunduğunu görür.

Nokta-i nazar:
Mucid → icad. Sendeki çıktığı an gördüğün an icad oluyor. Sendeki açılıyor.

Buna şahidsin. Misal vermiştim: Allah adeta seni çağırıyor. Hâşâ. "*Gel, senden seni yaratacağım. Sen mec'ulde ene'desin. Senden seni yaratmaya seni şahid tutuyorum*." Mucid-i Hakikî'nin bir âyine-i tecellisi…

Şöyle bir düşünün. Bedenimizde hadiseler oluyor. Böbrek, dalak, mide vs. hepsi çalışıyor. Şahid misiniz? Senin bir müdahalen var mı? Seyret işte. Bunu seyrettiğimiz gibi, bir üste çık. Eğer bu tefekkürle sen kendini seyredince, bir adım daha yukarıya çık. Senin hissiyatların, latifelerin birbirine girmiş, acayip. Zıdların cem'idir. 29 tane madde var Hayat tarifinde, 30. Lema. Senden senin yaratılmanı seyret, şahid ol. Bu tefekkürün aynısını bedene taşı. Vücudumuzda böbrek, dalak vs. bedensel icraatları görüyor musun? Şahid misin? Saç ve tırnaklar büyüyor mesela. Ben bunlara şahidim ama medhalim yok. Seyretme makamındayız ama seyredebiliyorsan. Geç bir arkaya. Hissiyatların var. Sözler 688: "*Hayatta hissiyat suretinde kaynayan memzuç nakışlar*..." Buna da şahid ol. Bunların sahibi değilim. Neler oluyor, acayip bir şey. Bedene şahid oldum tefekkürle. Sonra hayatımdaki hissiyat suretindeki kaynamalara şahid oldum. Dimağıma bir girdim, Allaah. Üstad "*insanlık aleminde bana göründü*" diyor. Dimağa da şahid olduk. Kalbindeki hissiyata şahid ol. Şahid misin? Allah yapıyor. Sen de şu an şahid değil misin Allah'ın icraatına? Hislerini O yapıyor. Dimağına şahid oluyorsun. Kontrol edemiyorsun ki düşüncelerini, fikriyatlarını. Kalbindeki meyillere (evamir-i tekviniye: iştiyak, ihtiyaç, incizab, meyil) şahid ol. Bunlar bizim tasarrufumuzda değil. Oluyor ve biz ancak seyrediyoruz. Biz seyrettirilmeyi bitirmişiz, onun yaptırıcılığıyla hammal gibi uğraşıyoruz. Evamir-i tekviniyenin hiç birisi benim tasarrufumda değil. Ben bu sistemi kurmadım. Şahid makamına çık. Sonra "*kalb ve ruhun derece-i hayatına çık*" deniliyor. Çıktık, bunlara da şahidiz. Çıkan kim? Ruha şahid olacaksan, ruhun dışında bir şeysin.

1.Bedendeki icraata
2.Kalbindeki hissiyata
3.Dimağındaki fikriyata
4.Ruhundaki latifelerin

} icraatındaki birbiriyle çelişen ve çatışan bu sisteme şahid ol.

Bunu tefekkür edip bu makama gelebildiğin an; **Kab-ı Kavseyndesin**.

Kab-ı Kavseyn;

- **Bedendeki icraata..**
- **Dimağdaki fikriyata..**
- **Kalbindeki hissiyata..**
- **Ruhundaki inbisatlara..**

} **Hâlet-i ruhiyelerin arkasındaki ene'nin andaki şahidliğindir.**

Bu şahidlik andadır, devam etmiyor. Arkadaşlar, öğrenmeyeceğiz, şahid olacağız derse. Yoksa disiplinlere, öğretilere mahkûm oluyoruz. Üretken olmuyoruz. Bu sefer gölge insan oluyoruz, fotokopi oluyoruz. Birisi bizi üretiyor. Öğrenerek, şahid olacağız kendimize. Kab-ı Kavseyn gaybla bitiyor, ruhda bitiyor. Meleklerle işi yoktur. İman esasının beşi yoktur. Bitirmiştir. Tek Allah var. Allah'ın icraatına şahid olacaksın. Allah'ın icraatına şahid olma andaki haldir.

Hayatın boyunca aynı tefekkür şeklinde ısrar etme, bırak artık. 24.mektub'da "bu tefekkür bana bir sene kâfi geldi" diyor, sen atmış sene elmayla uğraşıyorsun. Bırak. elmadaki renk Mülevvin'dir, daha meşgul olma. "O bir sene bana kâfi geldi" diyor Üstad. Hasna ve çiçekten bahsediyor. Daha fazla meşgul olma. O bedensel hayattır. Hala ısrar edersen ülfet belasına duçar olursun.

Allah bedeni yapıyor. Bedendeki icraatın var mı, var. Şu anda ben şahid miyim? Böbrek süzüyor, mide eritiyor, kalb pompalıyor, saçlar uzuyor vs. bunları hayal et. Derste bu kadar olur. Sen bunu evde oturup tefekkür edeceksin. Şahid ol. Senin dışında oluyor ama sende oluyor. Senin dışında birisi sende tasarruf ediyor. Onu gör, diyor Risale-i Nur. Mektubat 241: "*Bizden başkası bizde tasarruf ediyor*." Bu tasarrufu seyret. Sen bunu tefekkür edip seyredince sende bir hâlet olacak. İşte bu hâlet-i ruhiyelerin arkasındaki andır. Benim dışımda benden başkası bende tasarruf ediyor. Buna şahid ol. Gel dimağa. Fırtınalar esiyor. Buna da şahid ol. Bedendeki şahidliğimizi ve dimağdaki şahidliğimizi tencereye koy. Dimağdakilere aklınla hükmedemezsin. Akıl üstü bir malzeme aklına verirsen, aklına hâkim olursun. Aklınla aklına hâkim olamazsın. Bu şuna benzer: şeytanın elindeki malzemelerle şeytan mağlub edilemediği gibi. Şeytanın elinde olmayan şeyle şeytanı mağlub edersin. Şeytanda terk yok.

Kalbinde bir sürü hissiyatlar var. İştiyaklar, incizablar, ihtiyaçlar, meyiller var. Onlara da şahid ol. Ruhda hâlet-i ruhiyeler var. Şefkat-i mukaddese, muhabbet-i münezzehe, şevk, sürur, lezzet-i mukaddese, memnuniyet, iftihar gibi şeyler hâlet-i ruhiyelerdir. Bunlara da şahid ol. Bunlar sende oluyor ama senin dışında biri tasarruf ediyor. Bu dördünü tencereye koy: bedenimdeki, dimağımdaki, kalbimdeki, ruhumdaki icraatlar bende oluyor ama benle hiç alakası yok. Bu icraatlara, bendeki tasarrufa şahid oluyorum. Tencereye koyduklarımı karıştırdım. O andaki hâlet-i ruhiyelerim, o an ne yaptıysa sana – o an devam etmez fazla- o an; Kab-ı Kavseyndir. İşte o anı yaşayan Resulullah asm demiş ki: "*Allah ile bir anım var ki, Cebrail gelse kabul etmem*." Üstad Hz: "*Benim ile Allah arasında bir an oluyor ki, melaike gelse kabul etmem*." Çünkü direk zatla sen varken arada mana getiren, ilham getiren meleği ne yapsın? Ballar balını buldu. Bu nedenle kabul etmezler. O anda bu hâletleri, hâlet-i ruhiyelerin ene'deki andır

ki, burada iman esasının beşi yoktur. Meleklere iman yoktur, kitaplara iman yoktur, haşir yoktur, çünkü hepsinden sıyrılmışsın artık. Cebrail arkada kaldı. Cebredici güçler, Cebrail, yani ceberut dimağda. **O anda o dördünün hâlet-i ruhiyelerin ene'deki şahidliği**…

Sual: Bu Mi'raç mı?
Elcevap: Evet, bu Mi'raç. O an. Kab-ı Kavseyn. Şu anda senin yaşadığın hal. Şahid olduğum kadarıyla şu anki halin Kab-ı Kavseyn.

Nokta-i nazar:

- Beden → Zahir
- Ruh → Batın
- Dimağ → Evvel
- Kalb → Ahir

Ağacın

- **Çekirdeği → Ruh**
- **Zahirisi (ağaç) → Beden**
- **Batınısı (makine) → Kalb**
- **Meyvesi → Dimağ**

} **Kab-ı Kavseyn**

Kampta demiştik zaten. Evvel, Ahir, Zahir, Batın isimlerinin cem' anıdır insanda.

Evvel & Ahir & Zahir & Batın isimlerinin cem' halidir; Kab-ı Kavseyn.

Risale-i Nur ism-i azama mazhardır. İsm-i azam nedir? **Dört tane isme bütünsel olarak bakabilen, ism-i azama mazhar oluyor.** O ders dahi ism-i azamdadır. Şeriattaki ölçüyü anlatayım: Eğer bir sohbette zahirisini anlatırken batınını da anlatabiliyorsa, o meratib onda varsa, Evvel ve Ahir ismine mazhardır. Eğer dört ismi cem' etmişse bir sohbet, ism-i azamdan konuşuyor.

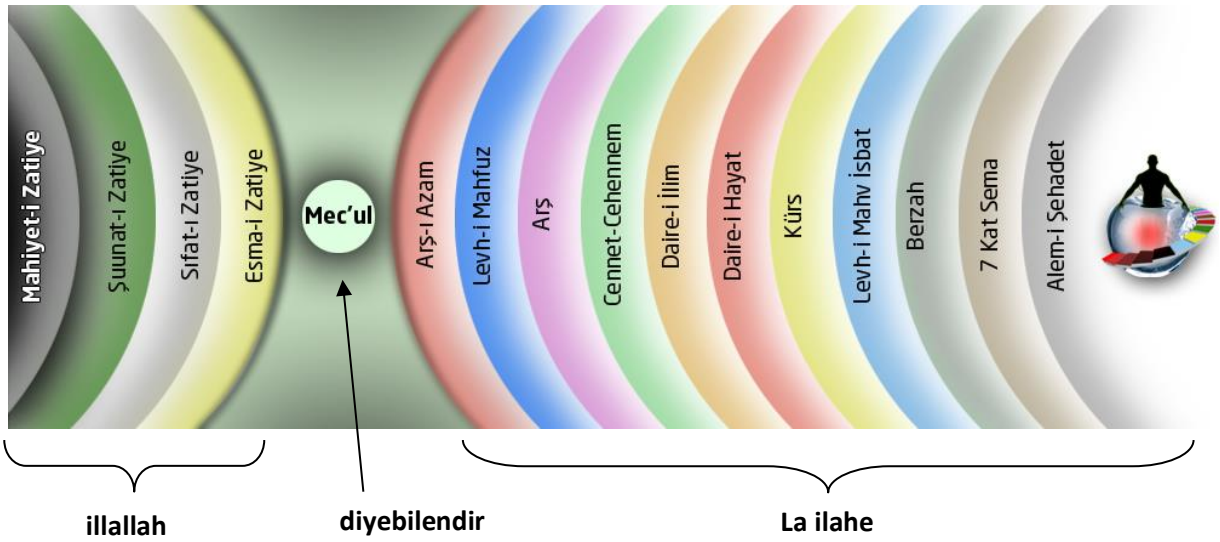

- **Lailahe → mahluk**
- **İllallah → vacib**

} **diyebilendir.**

İnsan kendisidir; Kab-ı Kavseyn…

Diyen kendisi olurken, insanlara bakarken, o diyebilen insanların içinde → o Kab-ı Kavseyndir. **La ilahe-illallah diyebilen kendisidir; Kab-ı Kavseyn. Kab-ı Kavseyne taşınmıyor → Kab-ı Kavseyn oluyor.**

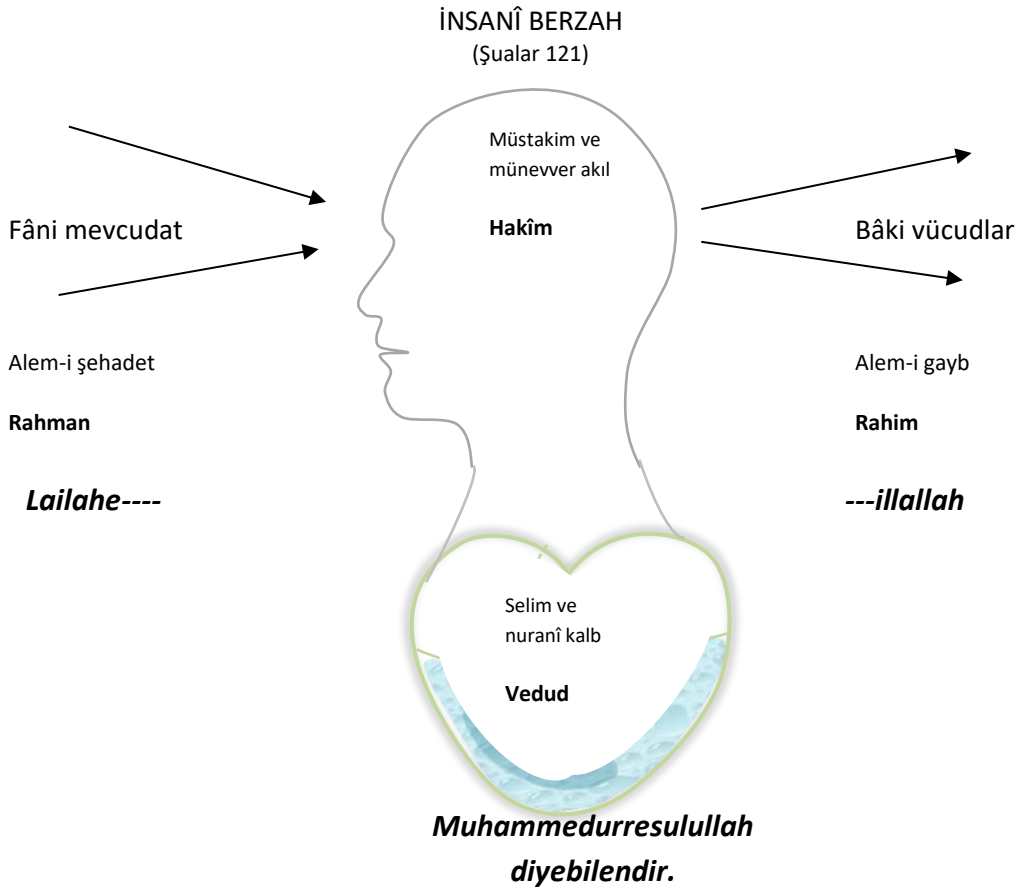

Nokta-i nazar:
Kâinat "*Lailahe*" oldu, Allah'a "*illallah*" dedi → kendini tanımladı, yani Muhammedurresulullah. Muhammedî meşreb oldu, diyebildiği için.

Nokta-i nazar:
Bunlar bizim Kab-ı Kavseynimizin şeairi. (Lailahe-illallah-Muhammedurresulullah)

Bunlar hep yeni manalardır. İşte yorumların içindedir mana. İhlaslı, saygılı, hakperest, Allah'ın rızasını takip etmek, enaniyet-gurur-şöhret sevdası-hased olmayınca, Allah böyle dersleri veriyor. Yorumla adım atana Allah'ın verdiği cevap manadır. Bu sefer mana mahluk oluyor. Ona çıkıyorsun. O manayla yorumluyorsun.

İNSAN KENDİSİ → KAB-I KAVSEYNDİR.

*KAB-I KAVSEYNE **ÇIKMIYORSUN** ! KAB-I KAVSEYN **OLUYORSUN** !*

Hastahanede bile rehbersiz (tabela, kroki) yürüyemiyorsun. Bu alemlere rehbersiz nasıl gideceksin? Risale-i Nur olmadan gidersen vurgun yersin.

Kab-ı Kavseyne çıktığımızı zannediyorduk. İnsan Kab-ı Kavseyne çıkmıyor. Kab-ı Kavseyn oluyor. Kendisi oluyor.

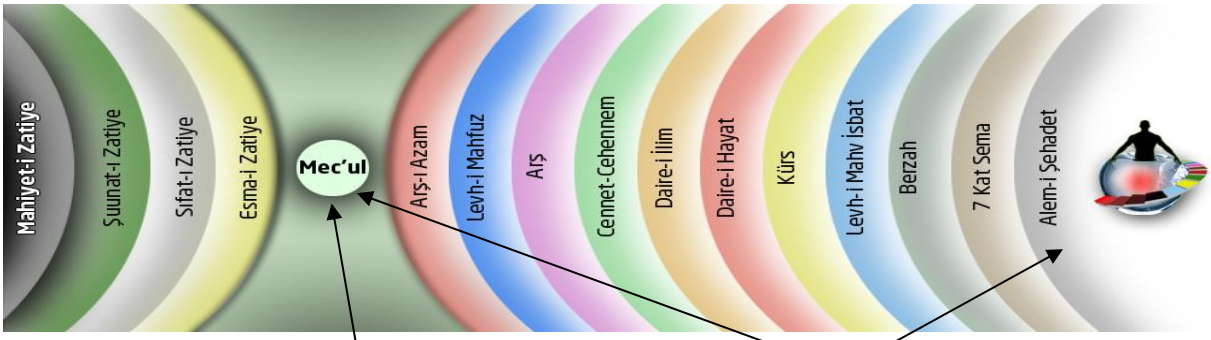

İnsan alem-i şehadette iken Kab-ı Kavseyn hâletini **yaşar**.

Ama buraya gelince, Kab-ı Kavseyn **olur**.

Eğer o hâletle kalb ve ruhun derece-i hayatına girersen, Kab-ı Kavseyn hâleti yaşamıyorsun, o oluyorsun.

Sizi kalbe taşımış bir insan düşünün veya bir ders, bir sohbet. Veya dimağa taşımış. Veya Kab-ı Kavseynin hâlet-i ruhiyesine taşımış. O senin için Kab-ı Kavseyndir. Bu bir şeair olur, sembol olur, simge olur, ders olur, sohbet olur.

Sual: Peygamber efendimiz asm Kab-ı Kavseynde rü'yete mazhar olmuş değil mi?
Elcevap: Evet. Kelam bitmiş. Kelam Levh-i mahfuzda bitiyor. Ruhsal hâletler Arş-ı Azam'da. Eğer orda olduğunu söylüyorsa, dibdedir diyor İmam-ı Rabbanî. Çünkü orda kelam yoktur.

Demek ki Kab-ı Kavseyne çıkılmıyor. Çıkılıyor, çıkılmıyor. Çıkılıyor. O olunca, çıkılmıyor.

Nokta-i nazar:
Dersin başında şunu söylemiştiniz: Her şey Allah ile bitmiyor, Allah ile başlıyor. Bazen Vahdet-ül Vücud ile bizim aramızdaki fark nedir niye düşünüyordum. İşte bu cümle aramızdaki farkı belirliyor.

Allah ile başladığını fark etmek şu: Hep "Ben ve O" diye ayırıyoruz. Ben "O'yum" demiyoruz. Ben "Ondanım" diyoruz. İşte o zaman başlıyor. Allah ile bitmiyor. Vahdet-ül Vücud Allah ile bitirdi. Allah ile bitmiyor, Allah ile başlıyor. Çünkü "*Bismillah her hayrın başıdır. Biz dahi **Ona** başlarız*" Biz onunla başlarız, denilmiyor. Bu haricî. Ona başlarız, deniliyor. Kendisine. Allah ile biterse → Vahdet-ül Vücud'cusun. Kemalat ve terakki de durmuş olur.

Nokta-i nazar:

Vedud ismine mazhar olanlarda Allah ile bitiyor. Hakîm ve Rahîm ismine mazhar olanlarda Allah ile başlıyor.

Bu derslerden sonra, bu Kab-ı Kavseyn hâletini yaşadıktan sonra başlıyor esas serüven. Kab-ı Kavseyn olduktan sonra başlıyor başka bir şeyler. Ne başlıyor? Seradikat-ı tecelliyat. Alem-i şehadette olan Kab-ı Kavseynde bitiriyor. Kab-ı Kavseyne geldi. Kab-ı Kavseyni yaşadı. Şimdi ne yaşayacak? Seradikat-ı tecelliyat. O nedir peki? "*Bana Kur'an kadar Kur'an verildi ama vermeye me'zun değilim*" diyen Peygamberin asm ruhsal yapısına giriyorsun. Oradan başlıyor artık başka bir şey. Vahy-i zımnîler! Üstad miracın beş yüz meyvesinden beşini söylüyor. Orucun yetmiş faidesinden yedisini söylüyor. Çocuğa çikolata gösterip vermemek gibi oluyor. Niye söylüyor beş yüz ve yetmiş diye vermeyecekse?

Allah ile kâinat bitiyor, Kab-ı Kavseyne girince. Orda Allah ile başlıyor. Kur'anın anlattıkları var, bir de anlatmak istedikleri var. Anlatmak istedikleri anlattıklarından fazladır.

İnsan Kab-ı Kavseyne gelince insanlık bitiyor, insanlığı bitiyor. Arkanıza yaslanın → **Orda imanı da yok artık.** Kab-ı Kavseyn olunca iman yok, çünkü emin olacak kim kaldı ki. **Artık hakikatlarına dönüştü**. Hâşâ, "O ve Ben" var olmakla beraber. Biz mahlukuz. Ama mahluk seviyesinde değilsin. Vacib---Mahluk devam ediyor. Sen berzah oluyorsun. **Artık orda vücud-u haricîn yok**. Hâşâ vacib de değilsin. **Berzah insansın**. İnsanî berzahlığın başlıyor. **Kab-ı Kavseyne dönüşen insan Kur'anın anlattıklarının dışında anlatmak istediklerine zuhur oluyor**.

Sual: Rü'yet olunca neden iman bitiyor?
Elcevap: İman, emin olmak demektir. Mesela bugün kadromuzda x şahıs yok. Normalde katılıyor. Diğer zamanlar katıldığına dair şahidlik yaparız. Bugün burada olan seni sorsalar "*katılıyor mu*" diye, sen zaten buradasın. Şu anda derse katılmış olanın katılıp katılmadığı sorulmaz. İman gaybadır. Rü'yette gayb mı kaldı? Allah ile görüşüyorsun. O zaman iman olmuyor.

- **Gayb kalkınca → Zuhurat.**
- **Bende → Füyuzat.**

"O ve Ben" var ama. Gayb kalktı sadece. Cennette Allah'ı görecekler. Allah'a iman et denilir mi orda? Cennette iman var mı? Yok. Cennette Âdem as'a "*Allah'a iman et*" denildi mi? Yok. İman dünyadakilere denilir. Teklif altındakilere iman denilir. **Kab-ı Kavseynde teklif bitiyor.** Cennette teklif yok da, çok daha üstte olan Kab-ı Kavseynde teklif olur mu?

Kab-ı Kavseynde olan "sen"i gören var mı? Alem-i şehadette Allah'ı görmek istiyor. Biri bana "*niye Allah'ı göremiyorum*" diye sordu. "*Kendini göremediğin için*" dedim. İnsan kendini beden zannediyor. Kab-ı Kavseyne gelince, insanlığın bitiyor. Bab-ı insaniyettir ki, İsm-i Hakk'ın bir cilvesidir (11.Hakikat/Haşir Risalesi). **11 tane sıfatla insan oluyorsun. 11 tane sıfatın arkasına geçersen, insanlığın da bitiyor.** İnsan değilsin

artık, Kab-ı Kavseyn oluyorsun. Kab-ı Kavseyne mazhar olunca, Kur'an'ın anlatmak istediklerine mazhar oluyorsun.

Rü'yetten sonra Cebrail as Resulullah'a "*Bana anlatsana*" diyor. O bilmiyor mu? Kur'an'ı o getirdi. Kur'an'ı istemiyor. "*Ne olur bana biraz anlat*" diye yalvarıyor. Peygamberimiz asm "*me'zun değilim*" dedi. "*Ya Muhammed! Ben senin arkadaşın değil miyim? Ben sana Kur'anı getiren değil miyim?*" diyor Cebrail as. Demek istiyor ki, ben sana o kadar iyilik ettim, sen bana niye etmiyorsun. Kur'an'ı Cebrail as biliyor, o getirdi zaten. Peki ne istiyor? Kur'an'da zahirde olmayan, anlatmak istediklerini istiyor. Cebrail Kab-ı Kavseyn olamadığı için, makamı Levh-i Mahfuz'dur. İnsanî berzah olamadığı için. Kab-ı Kavseyne gitmek değil, Kab-ı Kavseyne dönüşmek. O zaman Rü'yete mazhar oluyorsun. Kab-ı Kavseyne gitmiyorsun, Kab-ı Kavseyn oluyorsun.

14.10.2018
Küçükçekmece/ İstanbul